

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.— ESTRANGER, 2,50 pessetes

Es barallaran?

PER les informacions dels diaris, els lectors són ja sabedors del conflicte entre la Xina i Rússia. Les causes del plet són també prou sabudes de tothom qui llegeix la Premsa rotativa. Cal, però, que fem ressaltar la unanimitat de les potències a reconèixer qui dels dos té la raó. Per aquesta vegada, Rússia queda al lloc que li correspon.

Mes, a nosaltres, no és pas aquest el càire que ens plau fer destacar. Molt més tremenda que pugui ésser la lluita entre Xina i Rússia, si arriben a esclatar les passions, ho fou la guerra darrera, i encara avui discuteixen els Estats per no voler acceptar els antagonistes la responsabilitat de la provocació. Doncs, cal situar les coses en un pla diferent.

Ha estat dit ja, per alguns corresponals que són prop del lloc de la baralla, que les tropes d'ambdós països han arribat a les mans, que en aquest cas vol dir a les armes. Hi ha qui explica les coses d'altra manera, i diu que alguns destacaments de soldats soviètics han passat la frontera; però sense haver succeït contratemps de cap espècie.

Amb tot això, el cert és que les relacions diplomàtiques entre Xina i Rússia filen més prim que mai. I d'aquest primilar podria derivar-se la catàstrofe.

De notícies tranquil·litzadores també en circulen; és clar. Hi ha qui assegura que no arribaran la Rússia dels Soviets i la Xina a fer la guerra de debò. Nosaltres així ho desitgem i així ho voldríem. Per moltes raons. La principal és la nostra índole pacifista. ¿Es que la passada guerra no ens ha ensenyat prou? Els milions d'homes occids a la flor de la joventut damunt dels camps de batalla d'Europa, ¿no són prou, no han estat prou per a satisfer la fretura imperialista? ¿No és hora d'acabar d'un cop els conflictes armats, per la possessió per força, amb la raó conquistada a sang i foc? ¿Es que no ha arribat, per als pobles, el dia de dirimir llurs diferències d'altra fàiso que no sigui valent-se de l'artilleria?

El passat és una nosa, insofrible, indesitjable. Les ombres dels Alexandres i els Napoleons, projecten llur influència damunt

EL CONFLICTE RUS-XINÉS

El xinès: T'esgarrapo!

El rus: Et mossego!

Més valdria que anéssiu junts a fer una bona costellada.

dels pobles que semblaven menys propicis a suportar-les.

Perquè no fóra cap estranyesa que allà on l'imperialisme no ha estat desarrelat encara, per una niciesa, per una ninietat, es possessin a cridar i fulminar llamps de Març o de qualsevol altre déu de la seva mala fila. Tractant-se, però, dels pobles que es tracta, la qüestió varia d'allò més, i no pot ésser judicada a la babalà.

Rússia i Xina s'incorporen ara tot just

als corrents de la vida normal. Recloses en un passat de tenebres del qual amb prou feïnés podem els homes de Ponent fer-nos una idea, és lògic que primerament pensin en reorganitzar llurs economies i llurs vides socials; és natural que pensin i vulguin, abans que tot, reconstituir-se internament.

Per això mateix, tot entrebanc que els resti energies, que destorbi aquesta reorganització, els ha d'ésser fatal, perillós, molt perillós: I una guerra entre Xina i Rússia,

en aquests moments, fóra llançar a perdre les deus més fecundes de llur potencialitat reconstructiva.

Es en aquesta circumstància que basen llur opinió els que afirmen que no cal témer un rompiment de relacions.

¿Es tan fràgil, però, aquesta suposició quan els apetits terrenals es desfermen, que, la veritat, no són prou a calmar-nos!

Rússia i Xina, avui, representen en el concert dels pobles alguna bona cosa més

INTENCIONS

Cada any, quan arriba la calor, els periodistes procuren trobar uns temes per a passar l'estiu d'una manera més o menys entretinguda. Són — naturalment — temes barats, intrascendents, tractats d'una fàcil lleugeresa i amable.

L'any passat, com exemple, ens distraqueren de la calor les polèmiques suscitades pel tema de si el públic preferia la comèdia al drama. Si no recordem malament, aquest tema té importància, aquesta trouvailla, l'hem d'agrair al finíssim, al subtil Carles Soldevila. Que Déu li ho pagui! Ens feu passar l'estiu sense heur'n esment. La remor de la famosa polèmica tenia remor de ventildor.

Ara, aquest any, el tema és el del llibre car. I també està tractat amb aquella lleugeresa, amb aquella graciosa facilitat que, d'un quant temps ençà, tan alt posa el nom d'alguns dels nostres periodistes: tan alt, que arribarem a perdre'l de vista.

E'n dol, però, que els escriptors que tracten aquest tema ho facin amb un criteri tan limitat, amb una tan minsa independència, fent tantes ziga-zagues a l'entorn del problema, sense atrevir-se a afrontar estrènuament el problema. Apart d'uns quants andanims comunicants del Bloc del transeünt a La Publicitat, han tractat aquest tema els senyors Domènec Guansé, "Myself", i Domènec de Bellmunt.

Dels dos Domènecs, trobem que té el darrer tota la raó. Domènec de Bellmunt és un escriptor àgil i agut que sap sempre trobar la paraula justa, el concepte just, que sap fer quelcom més que omplir fulls de paper blanc. Domènec de Bellmunt, al nostre entendre, és qui ha dit les coses més interessants, més encertades, sobre el problema. El llibre català no és car. Un poble que omple

els camps de futbol i les sales de boxa, un poble que paga preus d'ús per a veure espectacles tan poc espirituals com la boxa o el futbol, no té dret a trobar el llibre car.

La crisi del llibre s'ha de cercar, no en la carestia llur — que no existeix — ans en el triomf de la brutalitat, en el poc espai que la Premsa dedica a la crítica i divulgació del llibre, i al molt, a l'excessiu — tres i quatre i cinc pàgines — que, en canvi, dedica a l'esport.

Hom intenta — coses de l'estiu! — suprimir l'intermediari, és a dir: el llibrer. A nosaltres ens sembla això una cosa absurda. Sobretot allegant les raons que hom allega: que el llibrer no compra els llibres en ferm, i els té a comissió. Que com és que els altres comerciants, els que venen queviures, compren en ferm? Per una raó molt senzilla: perquè la cansalada, l'arròs, els cigrons, etcètera, són, aquí, productes de venda més segura que el llibre. I perquè si no els ven, el comerciant se'ls pot menjar. En canvi, no s'ha donat el cas que ningú mengi llibres.

No, no s'ha d'atacar el llibrer. És natural que tingui també el seu guany. Nosaltres, els qui estimem el llibre, els qui n'escrivim, hem d'exigir del llibrer, més que altra cosa, intel·ligència i amor al llibre.

Es immoral que, en un país on la gent sent poca afecció per la lectura, en un país de dos milions d'habitants que no pot esgotar edicions de dos mil exemplars, ens passem la vida dient que el llibre és car.

Com és immoral — i aquest és el problema veritable — que tots els que intervenen en la confecció i venda del llibre, cobrin més que l'autor. Perquè fins ara s'ha parlat dels 20 ó 25 per 100 dels llibrers. Però encara no s'ha parlat del 10 per 100 d'autor.

Lluís CAPDEVILA.

que dos Estats constituïts. Les influències de llurs polítiques han d'ésser sentides a tot arreu. Una guerra, però, que les fes antagoniques faria malbé totes aquestes possibilitats, i Xina i Rússia es trobarien dins del cercle viciós de la política anacrònica que segueixen les altres nacions. I això fóra lamentable.

Tal com estan les coses, es fa difícil pronosticar com acabarà el plet. Des d'ara, però, pot afirmar-se que una guerra entre Rússia i Xina posaria aquests dos països a les mans dels seus enemics pitjors.

I en l'estat que llur economia i llur política es troben, fóra tant com hipotecar el futur nacional i recular a la situació d'interdependència d'on acaben de sortir, i de la qual amb prou feines se'n desempallegaran.

ANGEL PESTAÑA

Estats Units d'Europa

EL grandios projecte del senyor Briand, exposat no fa gaires dies des de les columnes del seu diari—"L'Oeuvre"—, precisant de quina manera podria constituir-se una Federació Econòmica Europea, és actualment, objecte dels comentaris de tots els internacionalistes del món.

Hom objecta al formidable pla del Ministre francès d'afers Exteriors que la idea no és nova. Realment, nombrosos diplomàtics n'havien parlat en diverses ocasions, arribant àdhuc a dibuixar la possibilitat futura—molt futura!— d'uns Estats Units d'Europa.

Fins a l'hora present, però, tothom n'havia parlat des d'un punt de mira exclusivament literari o sentimental. Ningú no havia llençat un programa pràctic de realitza-

ció immediata. No s'havia parlat dels mitjans diplomàtics indispensables per arribar a convertir en un fet aquest pla gegantí. I aquest ha estat l'innegable mèrit del senyor Briand.

Es evident que una Federació Econòmica Europea és una obra plena de dificultats, donades les rivalitats industrials existents entre les grans potències i la complicada xarxa de tractats de comerç que lliguen les petites nacions per defensar-se dels grans Estats. Si la Conferència Econòmica Internacional, obra de la Societat de Nacions, topa, cada vegada que es remena, amb un sens fi de dificultats d'aquest gènere, com no n'ha de tenir un projecte d'aquesta envergadura?

L'ofensiva industrial nordamericana ha d'obligar un dia o altre els europeus a posar-se en guàrdia. Briand ha donat el crit d'alerta i ha escollit, precisament, una oportunitat política que assegurí un avantatge a França i, al mateix temps, un èxit personal. No serem pas nosaltres els qui li regatejarem. Si, en algun aspecte, hem considerat el diplomàtic Briand digne de blasme, afirmem que ara la seva actitud mereix les nostres simpaties.

En nom dels nacionalismes que lluiten per un ideal de llibertat, hi ha polítics europeus que ataquen el projecte Briand considerant-lo perjudicial per als problemes nacionals plantejats a Europa.

No som pas d'aquest parer. Ben al contrari. Comencem per creure que el projecte polític d'una federació europea, i més encara el pla dels Estats Units d'Europa, no pot tenir viabilitat sense la solució prèvia d'aquells problemes de llibertat que sempre hem defensat amb entusiasme.

DOMENEC de BELLMUNT

Tipicisme rural

Som al flamejant mes de Juliol.
A la plaça del poble, hi bat un soll...
Repics de campanes
ens criden a festa.
De cara a l'església tot és net i clar.
Nova calç llueixen les humils façanes;
calç blanca i honesta

Asseguts a un banc, dos sexagenaris
comenten les noves de Xina i de Rússia
que el Tit de la Llúcia
—bordegàs formal—
suara llegia
a la barberia,
que és on reben diaris
i "L'Oca Oficial".

La lleu alienada
com vel d'una núvia davant de l'altar.
de la calda brisa
apar enyorosa de la gran bandera,
que fou sa joguina a la balconada
de la Societat.
A baix, a l'acera,
el cafeter, en Pere,
ben net de camisa,
rega les acàcies un cop ha escombrat.

La Pepa Xicona, presumida vella,
tota renouera ja torna del forn.
Un pa de sis lliures dessota l'aixel·la,
bé s'ho val la pena de trescar de jorn.

La dona del metge nou, al terradet,
raspalla un capell i una americana;
quatre excursionistes plens de pols i gana,
d'aquells del "que bueno!" i el "que no hi ha [dret!]"
entren a l'estanc a comprar un paquet.

A ompli el cantiró se'n va la granera;
travessa la plaça amb pas decidit;
duu sagó enganxat a la cabellera
i sentor d'userda traspua el seu pit.

Passen les tartanes
d'En Parrot, i aixequen a llur pas un vol
de mosques taujanas
que prenen el sol.

El carter i el nunci, companys de tabola,
s'han dat cita al "Bar de la Carmanyola";
mútuament es conviden a fer el "trago"
i a un de prim amb paper "Jaramago".

La Ció i la Càndia, velles desgrenyades,
seuen sota el porxo i, amb un riure gras,
vinga jugà a cartes—unes cartes suades—
damunt d'un sedàs.

En un auto arriben senyors forasters;
per la fesomia, són gent de diners.
I a cada finestra i a cada balcó
veureu que hi floreixen rostres batxillers
i aviat comença la murmuració.
(L'adroguè i la carnicera del cantó,
a la perspectiva de parroquians,
somiuen de joia i es freguen les mans).

Ara desemboca pel carrer Major
la Baldironeta; porta un cistelló
tot ple de pollets que fan xerradissa.
Per cada veí té un "bon dia us dó
Déu Nostre Senyó!"

Passa el Secretari de l'Ajuntament,
un ateu simpàtic que sempre és a missa,
no per res, sinó per una castissa
imatge del Sant, que és un excel·lent
i rar exemplar del Renaixement.

A l'ombra dels plàtans, unes criatures
corren, vincen, salten el mateix que fures;
sovint criden "gol!"
i vinga dar guitzes a un tronxo de col.

Darrera dels vidres d'un balcó, el capet
d'una donzelleta, un capet ros, molt ros,
trist i consiros;
la gran de cal Met,
una pubilleta flacota, malalta;
com una flor mústia mostra a cada galta.
Sol's pensa en les "balles" que a la nit hi haurà
al Centre... I la pobra, que no hi podrà anà!...

I, per les esclatxes d'una persiana
que havia estat verda i ara és sens color,
tot ho sap i ho veu i ho disposa i mana
l'ull escrutador
del senyor Rector.

FORLIFE

Bon dia senyor Kellogg

—Bon dia, senyor Kellogg... Permeti'm
uns moments de franca conversa, malgrat
les distàncies exorbitants que ens separen
mútuament. Un interviu resultaria, en aquest
cas, força penós per ambdós. Més val que
li insinui algunes reflexions que em sugge-
reixen tumultuosament, i vostè es cuidarà de
trametre'm llur contesta, si ho creu oportú
i convenient.

De preguntes no n'hi faré cap. Ja hem
quedat que estàvem massa distanciat l'un
de l'altre, per objectar opinions que vagin
a la recerca de la promoguda inserció.

Jo recordo que l'any passat es reuniren
un gran nombre de personalitats i que re-
presentaven un determinat Estat. Vostè va
ésser l'invocant, o siga, el legislador defi-
nitiu d'unes lleis atribuïdes a una dèria de
compromisos que els diversos Estats havien
de contraure, mitjançant unes signatures es-
tampades al peu d'un pergami que fou la-
tejat "Pacte Kellogg". Aquest pacte, que
s'esdevingué cèlebre per llur text interna-
cional, va ésser distribuït plàcidament per
totes les nacions que desitjaven adherir-s'hi
amb llur signatura, en les obligades reser-
ves que en cas de guerra, s'havien d'emmot-
llar.

La màgica paraula de la PAU volia pels
espais. Vostè mateix absorbia la major part
del temps, discorrent i manifestant la gran
transcendència que assolía l'esmentat pacte
quant a confraternització de tots els ho-
mes de bona voluntat. Músiques, repica-
ments i príuja xiroia divagaren fronteres
enllà. El miracle estava fet. El somni més
cobejat s'esdevingué una realitat insospita-
da.

Senyor Kellogg... No sé com dir-li. Una
aureola de temor i ensems de respecte m'en-
lluerna els sentits... Mes, s'ha de dir.

La Xina va ratificar el pacte. Rússia,
també. Xinesos i russos rebutjaren el pro-
cediment de les armes per resoldre conflic-
tes sorgits en llurs afers diplomàtics.

Pum! Ha sonat un tret... què ha estat
això, senyor Kellogg Pum, pum, pum!!!!.
Ai, ai, que els fonaments retrunyén... Se-
ran salves d'ordenança per la vinguda d'un
ministre?... Pum!... Què passa a la fron-
tera xino-soviètica?... Expliqui-m'ho, se-
nyor Kellogg. Es impossible que hagi es-
clatat una guerra entre dos signants que la
conceptuen fóra de llei. Miri què diu la
premsa... Londres, 16. — La U. R. S. S.
ha enviat un ultimàtum a Xina en el qual
aquella reclama la possessió del tren de la
Manxúria, possessió de la qual aquesta se
n'ha fet mestressa. Rússia dona a Xina tres
dies de temps per la deguda contesta i ex-
plicació en els diversos punts que els So-
viets reclamen. Si passat aquest espai de
temps no ha estat atès l'ultimàtum rus,
aquests es valdran d'altres medis "legals"
per tal de defensar llurs interessos patris.—
Fabra.

Bé, això ho fan per jugar, veritat senyor
Kellogg?... Diu tantes mentides la premsa,
i aquesta n'és una de les més grans.

Demà dirà que xinesos i russos es bara-
llen i es maten "xinament". Que grans
exercits traspassen la frontera. Que canons,
metralladores, obusos, "tanks", bombes, ae-
roplans, cuirassats, torpeders...

Tot això són romansos. Ho fan per re-
cordar la guerra europea i fer-ne després
un film. A nosaltres no ens "xinen", veri-
tat senyor Kellogg?...

Joan VALLESPINOS.

Calles

HA arribat a Espanya l'ex-president Pla-
tarc Elies Calles.

Benvingut sigui qui tant ha fet, i amb
tant d'èxit, per la civilització i pacificació de
Mèxic!

Correu de l'Estranger

EL CONFLICTE XINO-SOVIETIC.

Res de més intempestiu que aquest conflicte entre la República Xinesa i la República dels Soviets, signatàries l'una i l'altra del Pacte Kellogg.

L'origen d'aquest conflicte és ben conegut. Els caps nacionalistes xinesos no han volgut tolerar la propaganda comunista a Xina. Tots els agents soviètics, sospitosos d'activitat política, han estat empresonats.

A més d'això, l'administració xinesa s'ha incautat del ferrocarril del Nord Est de la Xina, explotat conjuntament fins aleshores pels governs de Nanquín i Moscou.

Els xinesos, segons ells, afirmen que aquesta incautació ha estat motivada per les reiterades provocacions dels russos. Afegeixen encara que hi ha més d'un miler de súbdits xinesos empresonats a Rússia.

De quina part està la raó?

De cap. Examinem lleugerament la situació dels dos països.

Fa més de quinze anys que la immensa i antiga Xina sofreix els horrors d'una guerra civil que bé podem qualificar d'endèmica. Per la seva banda Rússia lluita encara per enfortir les posicions conquistades per la més terrible de les revolucions. Tenint en compte aquesta situació, quin és l'estat d'esperit de les dues repúbliques? Un: esperit de malícia, bel·licós, extremadament irritable, perillós.

Però cal que la raó s'imposi. Cal una nova era de pau a fi d'afermar les conquestes justíssimes de les dues joves repúbliques.

La Conferència Internacional

Aquesta conferència, ja famosa, que ha d'establir el reglament definitiu de la majoria dels problemes de la post-guerra, ha de tenir lloc la segona setmana del vinent mes d'agost.

S'arribarà a un acord? Per ara el difícil és arribar a un acord sobre l'indret on ha de celebrar-se. Entre Londres i París aquest acord sembla difícil.

MacDonald vol que se celebri a la capital britànica, Poincaré i Briand volen, en canvi, que la reunió tingui lloc a Suïssa.

Tampoc s'ha determinat encara d'una manera precisa els assumptes que ha de tractar aquesta conferència. Les negociacions entre els governs interessats es porten amb excessiva lentitud.

Es que existeix un propòsit ocult de que la conferència no se celebri o de que s'ajorni indefinidament? Es que existeix el propòsit deliberat de posar-hi entrebancs?

Potser sí. Però hi ha també, per una altra banda, el propòsit decidit de posar les coses en clar, de mostrar a la llum del dia quins són i d'on provenen aquests entrebancs.

Unes paraules molt significatives

El dia 18 d'aquest mes se celebrà la vista d'una causa contra Joan Pons. Joan Pons fou sorprès el dia 2 de juny — que de pressa s'hi va a condemnar els pobres! — intentant robar en una barberia del carrer de la Concòrdia.

En preguntar el president al processat si tenia quelcom a allegar, aquest, amb molta fermesa i serenitat, respongué aquestes paraules que a nosaltres ens semblen tenir una dolorosa i magnífica eloqüència:

—Senyors de la Sala: Considero que el Fiscal té raó en sol·licitar la pena d'un any, car, efectivament, sóc un professional del furt i he estat condemnat moltes vegades, i espero que ara, per això, també se'm condemnarà. Però haig de fer al tribunal que em jutja l'advertència que si m'he dedicat al robatori és perquè no he trobat treball ni qui me'l proporcionés.

Recordo que una vegada, després de complir la pena d'un any que m'imposaren per furt, vaig dirigir-me a un paleta a demanar-li feina de manobre. Volia ésser honrat i bo. Però a l'endemà, assabentat el paleta que jo havia estat a la presó, m'allargà dues pessetes i em digué que no podia donar-me feina perquè jo tenia antecedents penals. No vaig acceptar les dues pessetes: vaig preferir seguir dedicant-me a robar per a no morir de fam.

Que poc s'assemblen els patrons d'aquí als de Nordamèrica, que no tenen en compte aquests detalls i procuren redimir amb el treball el que, per desgràcia, ha delinquit!

Aquestes són les paraules. Paraules que fan l'efecte d'una bufetada al rostre de la societat.

Notes marginals

Diu de Nova-York que les calor estivals són allí cada dia més fortes. Un dels dies que el termòmetre va pujar més, els ciutadans es van passejar pels carrers amb païama i sabatilles. I fet remarcable: la policia no va inquietar ningú.

A propòsit d'això, s'ha fet remarcar també que tot el vestuari complet dels homes a l'estiu, pesa uns 6 quilos, mentre que el de les dones no arriba a 2. Ara, amb la moda del païama els pesos s'hauran equiparat. No hi hauria d'haver ja, doncs, ni sexe fort, ni sexe débil.

"Dins un règim netament democràtic — escriu un eminent publicista — no hi ha més que una sobirania: la sobirania nacional."

"L'antiguitat dona a les coses — deia Mermée — un valor i un prestigi inusual".

Es aquest, en efecte, un fenomen molt comú, les conseqüències del qual són, de vegades, funestes. Es un error de perspectiva que cal evitar amb molta cura.

A Berlín, la Societat protectora d'animals, ha inaugurat un hotel... per a gats. Serà destinat a les mixetes els amos de les quals hagin d'anar de viatge. Té 56 compartiments i cada compartiment un minúscul jardinet. A l'hivern hi haurà calefacció central.

Els gats no voldran pas res més, i tot això està molt bé. Però cal preguntar, tanmateix, si tota la xicalla de Berlín gaudirà d'un confort semblant.

Que els deixin divertir, pobres

Heu-vos aquí la nova que ens arriba de Berlín. Als últims de setmana s'efectuà, en la ciutat de Hindenburg i de les indignants "razzies" policiaques, robatoris de dotzenes d'automòbils, que, invariablement, es troben abandonats a les afores. Es veu que els lladres sols els utilitzen per fer excursions els diumenges.

Sembla, però, que els amos dels automòbils són enemics d'aquestes excursions — les excursions les volen fer ells —, i s'han queixat a la policia.

Indubtablement, es tractava de lladres — llegeixis: gent sense diners —, amics de la

naturalesa, que, gràcies als automòbils de les persones riques, podien donar-se el gust d'anar a passar un parell o tres de dies al camp.

Ara sembla que això els serà privat: la policia vigilarà.

Pobres lladres!

VIC.

La nostra Ciutat passa un moment difícil, que, de no posar-hi remei, ens portarà a un veritable desastre: és la falta d'aigua.

El problema de l'aigua és, a la nostra ciutat, de tota la vida; sempre hem patit pel poc caudal de què en disposem. En aquests últims anys, degut a la falta de pluges, s'ha accentuat tant, que avui ens trobem en un estat ben deplorable. S'ha arribat a l'extrem de vendre l'aigua pels carrers, igual que ens els pobles miserables de la "Mancha".

Segurament que si els predicadors, en lloc de culpar les dones, perquè no plou (segons ells, l'anar curtes i altres niceses per l'estil, en tenen molt la culpa), haguessin predicat en temps de la Gran guerra als propietaris de boscos que no tallessin els arbres, segurament ara no hi hauria una seca tan forta com estem travessant.

No vui culpar ni puc culpar-los tampoc, al nostre Ajuntament d'aquesta cruel situació que estem passant; positivament, se que treballen incansablement per solucionar-la aviat i, com he anotat més amunt, és un problema de tota la vida.

Però haig de censurar-los que en una de les nostres principals Rambles, hagin fet una font Monumental que en lloc d'embellir la ciutat, és una befa per ella, i per tots els ciutadans.

BIRONDAY

IGUALADA.

Avui, 17 de juliol, dia que escrivim aquestes ratlles, compleixen 56 anys de l'assalt d'aquesta població per la facció comandada per Savalls, cosa ocorreguda després de dos dies de ferotge assetjament.

Com sembla que no es pot dir res sobre aquest punt de la història, almenys, que se'ns deixi estampar el nostre record emocionat a la memòria d'aquells abnegats ciutadans que saberen complir el seu deure de defensors de la vila i d'amants de la llibertat.

S'ha comentat molt favorablement un acord pres pels socis de la cooperativa "La Econòmica", segons el qual en aquella casa es destinarà un mínim de mil pessetes anyals per a nodrir de llibres els prestatges de llur biblioteca. Això a nosaltres també ens sembla molt bé, i més ens ho semblaria encara, si la tria d'obres es deixés a la mà de persones que tinguin amplitud de visió de pensament.

Si no, perdrem el temps i les pessetes.

Ha aparegut ací una nova publicació: "Revista d'Igualada".

Malgrat estar redactada per element jove, hem d'assenyalar que "Revista d'Igualada", és una publicació localista, mancada d'atreviments, de volada baixa. Una publicació que escrita per persones dels vuitanta en amunt fóra un xiquet acceptable, però que signada per aquests xicots que estan en plena possessió de l'edat de les inquietuds, dita "Revista" resulta un paper que s'omple solament per a matar les hores d'oci.

Tipogràficament, per damunt del text.

CORRESPONSAL

CALONGE.

Aclaració

Amb molta contrarietat i pena vaig veure que el meu darrer article en el que feia, al lector de "La Campana", la presentació política del poble de Calonge, del Baix-Empordà, va ésser rebutjat per la censura.

No vull pas rebellar-me contra la decisió del censor. No és pas el meu propòsit. Com a funcionari de l'Estat, ja sé que obeeix una consigna. Però malgrat i tenir en compte tot això, li demanaré amb tot el degut respecte que em permeti, cosa que tothom tindrà per lògic i de justícia, una aclaració i un petit comentari.

Militant d'esquerra, home d'ordre, tolerant i respectuós sempre amb l'opinió i ideals d'altri, m'he aixecat sempre per combatre les trabes que hagin pogut oposar-se contra la veritat i la llibertat de pensament, vingui d'allà on vingui; sigui monarquia, república o comunisme la forma de govern que ho intenti portar a cap.

Anem a la polèmica, a la controvèrsia noble i desinteressada tal com es practica normalment; però ja mai volguem imposarnos per la força en contra de la veritat dels fets consumats. Volent obtenir arbitràriament el contrari, hom s'exposa a greus conseqüències. La raó i la justícia allà on s'aguin. Que se'ns deixi legalment servir d'aquest dret ciutadà que creiem emparat per la Constitució. El nostre lema no és pas dubtós.

I ara anem al gra. Si de Calonge no ens és permès ocupar-nos dels seus esdeveniments polítics, de què parlarem, doncs? De la seva vida cultural? Es nulla.

Dels seus fets quotidians? Són vulgars i insignificants, ja ho saben tots com passen els dies en aquest poble: és el "Poble gris", de nostre Tiago Rusiñol, trapaceries, algun fet escandalós de dones i tenoris; rivalitat entre les Societats o Centres per tal que la Festa-Major sigui ben lluida: Cupletistes, sardanes, cines, bon vi, bona taula, disbauxes...

Tot això ben poc ens interessa a nosaltres. El que nosaltres amem dels pobles és la intensitat de la seva vida espiritual.

I quant això, en allò que es refereix a Calonge i tant, ens veiem obligats, oh tristíssima realitat, a posar-hi punt final.

VOLNEY

SANT SADURNI D'ANOYA

Una casa nova, acabada de fer-la, habitada i posada a bones mans, sempre serà i es comportarà com a nova. Però, una casa nova, que després de nova ningú de la casa no se n'ha preocupat, i si un de la família, per casualitat ha alçat el nas, al moment l'han fet callar per obligació, que succeeix? Que la casa cau i decau tant, que quan es vol fer-la alçar i renovar al nivell de moltes altres, aleshores no s'hi és a temps.

Això és el que passa a Sant Sadurn d'Anoya, que s'ha deixat caure tant la lectura, que quan surt algun llibre que valgui la pena de llegir-lo, és com si hagués sortit un almanac pornogràfic, que és l'única cosa a la qual hi ha afecció, i després la gran dèria del xut, com si no hi hagués altres procediments per al desenvolupament del cos i la moral de l'individu.

També cal fer esment, que l'Electricitat Sadurninca està a punt de sortir, que ja és hora! Però, és allò, per arribar a terme s'ha hagut de lluitar amb gent feta i de capital i, no tots són igual.

JUVIRA

AQUEST NUMERO ESTÀ REVISAT PER LA CENSURA

LA MARINERIA

—Ja veus si és estrany! Així que posem els peus a terra, som homes a l'aigua.

L'ESTIU D'ENGUANY

—A quin poble van, aquest any?
—Em sembla que el pasarem al poble... espanyol.

È L governador ha imposat una multa de 25 pessetes a un carreter per maltractar amb un ferro el cavall (que no era seu). No ens estranya res que alguna vegada els cavalls mosseguin i donin patades.

A València hi ha un home que s'exhibeix que està no sé quants dies sense menjar. N'hi ha tants que dejuen involuntàriament. No presumim!

L LEGIM: "S'ha desencadenat un terrible temporal de vent a Madrid". Era l'hora d'interviuar al Déu Sol, que és l'amor i senyor dels bufaruts. I de preguntar-li si aquell desori de ventades significava també la protesta contra el famós avant projecte.

J A ho han vist, eh? Amb motiu de la treva política que ha donat la senyora Anastàsia perquè es discutís públicament el Projecte de nova Constitució, tots els vells gossets de les velles canilles han remenat la cua. I el pitjor és que alguns han arribat a lladrar i tot. Ventura que s'han fet tan vells, que ja no és fàcil que mosseguin.

S EMBLA que a Madrid es decideixen a no permetre que el clàssic senyoret-pinxesc llenci grolleries a les dones al mig de la via pública.

Només és llastimós que la disposició hagi hagut d'ésser filla d'un crim estúpid. I el més trist és que és molt difícil guarir-ne d'aqueixa plaga.

El "baranda" Joanet es guardarà uns dies la flor sagnant als llavis—el "piropo", la gràcia desvergonyida—, però seguirà portant el ganivet... i no per a tallar pa.

Q UE fan, les dones, que no opinen sobre el projecte de Constitució?...

Què esperen, a dir-hi la seva. En veure que els mascles desbarren i no s'entenen, ens sembla arribada l'hora de demanar: que parlin elles!...

Però, que parli una, només. I si té la veu bonica, que ens la donin per "ràdio".

E L Tresor públic anuncia ja els premis de la Rifa de Nadal.

No troben que això és despertar-se massa de matí?

Un poc de calma, senyors tresorers, que encara no som a l'obertura de la caça, i les perdiutes càndides tot just tenen borriçol a les ales.

N OVES culturals: "Acaba d'ésser reinaugurada la famosa Biblioteca de Lovaina."

"Ha estat tancada temporalment la "Biblioteca del Pueblo".

Un "pendantif" edificant, que deia aquell. Però no hi fem comentaris, perquè cadascú se sap les seves coses, i tothom fa el que més li convé... i qui no li acomodi, que ho deixi.

—I de la Rússia, què se'n sap?
—Que és molt gran.

—I de la Xina, què en diuen?
—Que hi ha molts xinesos.

Així no és fàcil que es barallin; perquè són

dos cossos massa gegants, i als gegants els manca lleugeresa i flexibilitat.

Tenen por de caure, perquè saben que quan són a terra, els costa molt d'aixecar-se novament.

I si la caiguda és de debilitat, com fóra en el cas de Rússia o de Xina, encara pitjor, perquè es necessita molt brou de gallina per a eixorir un gegant decandit.

E L Vaticà s'esforça a convèncer els catòlics estrangers que l'Església no pendrà un caràcter italià.

Per nosaltres, ja pot pendre el caràcter que vulgui.

S EMBLA que hom s'ha assabentat, per fi, del per què dels viatges del rei Fuad d'Egipte.

El rei Fuad d'Egipte vol que el seu país sigui admès a la Societat de Nacions.

Pobre rei. Per aconseguir això, que no ha aconseguit encara, haurà viatjat més que una maleta.

S EMBLA que es prepara una nova guerra. Aquesta vegada serà entre Rússia i Xina. La Societat de Nacions—que és qui ha de laborar per la pau—diu que no interindrà si no és requerida. I si és Xina qui la requereix, podrà decretar el bloqueig econòmic de Rússia.

Oh, ja, ja! La Societat de Nacions, que és eminentment burgesa, per què no bloquejava Nordamèrica quan enviava tropes a Nicaragua a lluitar contra Sandino?

S EGONS declaracions del ministre d'Instrucció Pública del govern laborista, l'edat per deixar d'assistir a les escoles serà augmentada dels catorze als quinze anys. Aplaudim la iniciativa del govern laborista.

A Belgrad tres polítics croates emigrats a l'estranger d'ençà de l'establiment de la dictadura, han estat condemnats a mort.

Vet aquí una forma expeditiva de resoldre els problemes minoritaris.

U N diari conservador polonès demana que sigui instaurada una dinastia hereditària, que encapçalaria el mariscal Pilsudski.

Bona carrera: de revolucionari a general, de general a president de república, de president de república a rei, i de rei... a on?

A Hollywood, tres individus atacaren avui en un bulevard el cobrador d'una casa de banca, i li robaren 15.000 dòlars.

Veieu? Es el mal exemple de les pel·lícules.

D IUEN de Londres que la calor és extraordinària. Massa que ho sabem.

D IUEN que per la tardor el Papa empenirà un llarg viatge.

Que vagi en compte. Tant de temps sense sortir. Potser es constiparà si espera la tardor.

CORRESPONDÈNCIA

Volney (Calonge): Temem que li passi el mateix que amb l'altre article. Però nosaltres el componem. A veure si té més sort!

Maria Net B. (Tarragona): Aquí, jove, contestem sempre les lletres que rebem. Les seves deuen haver-se perdut. Els versos que ara ens envia són poqueta cosa. Costa molt fer versos ben fets! La Carta de fora és poc interessant.

Corresponsal (Igualada): Va.

J. A. M.: Estan molt bé els treballs que ens envia. Un d'ells passa a "L'Esquella".

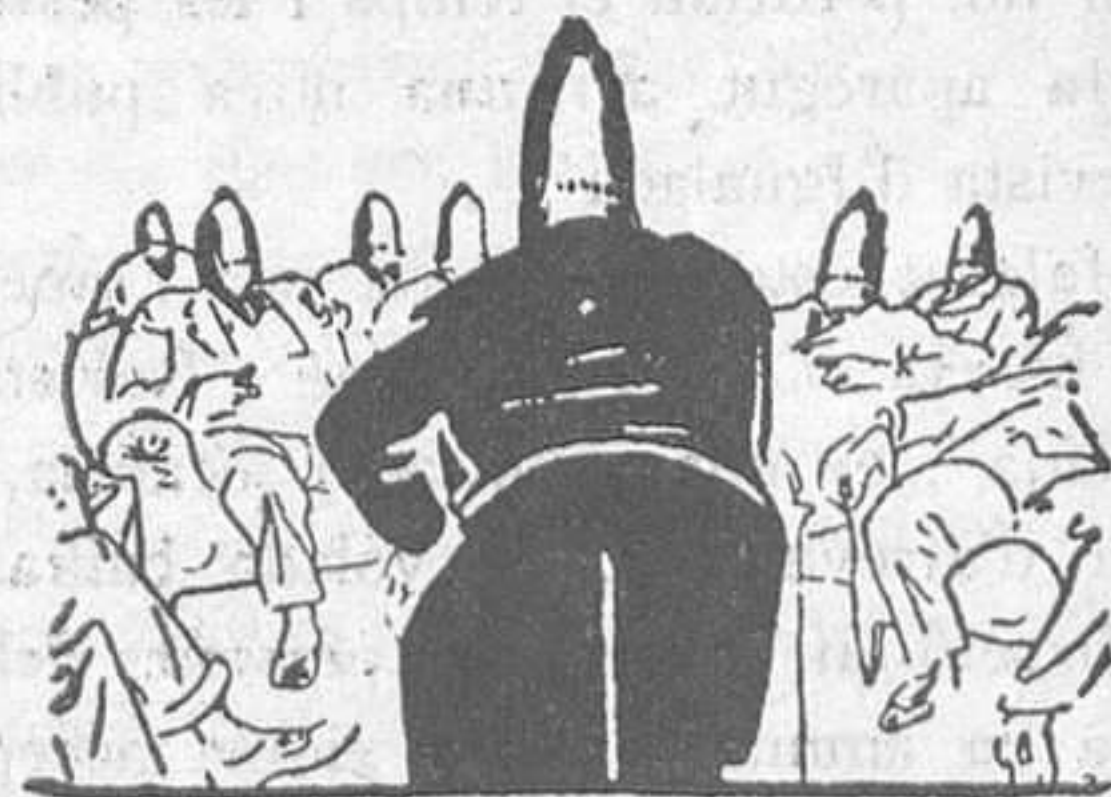
Imp. "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona

La caricatura a l'Estranger

L'EX-KAISER VOL TORNAR A ALEMANYA

Les impressions de la tornada. "Notenkraker", Amsterdam.

EL DESARMAMENT ESTA EN MARXA

—Per unanimitat descobrirem un gas asfixiant que reduirà al mínim el sofriment de les víctimes.

"Simplicissimus", Mònaco.

—Es fidel?
—Vos ho puc garantir; ja l'he venut tres vegades, i sempre torna. "Passing Show", Londres.

LA PAU PERPETUA FA DEU ANYS

—Et desitjo, estimada meva, que tinguis tan bona salut com la meva. "Kladderadatsch", Berlín.